

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové v právní věci

žalobkyně: **Brno new station development a. s., IČO 27723607**
sídlem Benešova 703/21, 602 00 Brno
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Lojdou, LL.M. EUR., Ph.D.
sídlem Nemocniční 8, 190 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti: **RegioJet a. s., IČO 28333187**
sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno

o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. ÚOHS-28704/2024/400,

takto:

- I. Výrok II. rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. ÚOHS-28704/2024/400, **se ruší.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23 927 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Lojdy, LL.M. EUR, Ph.D.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro vyloučení odkladného účinku rozkladu proti rozhodnutí žalovaného podle § 85 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
2. Případ se týká situace, která vznikla v roce 2023 v budově železniční stanice Brno hlavní nádraží. Žalobkyně má od společnosti České dráhy, a. s., IČO 70994226, v nájmu řadu prostor v této železniční stanici. Od roku 2018 podnájemala osobě zúčastněné na řízení („Regiojet“) jako dopravci prostory železniční stanice v rozsahu místností č. OP082, OP083, OP084, OP085, OP086, OP087, OP088 a část příjezdové haly OP080 („původní prostory“) za účelem jejich užívání jako čekárny pro klienty Regiojetu a prodejního místa jízdních dokladů. Dopravce prostory užíval pod označením Regiojet Lounge. Žalobkyně se rozhodla původní prostory revitalizovat. Vypověděla Regiojetu podnájemní smlouvu, odstranila původní prostory z popisu zařízení služeb a nahradila je prostory dislokovanými na prvním nástupišti („nové prostory“) s tím, že Regiojet může pro účely čekárny využít nové prostory, případně se po skončení revitalizace vrátit do původních prostor, avšak za výrazně vyšší podnájemné. Dne 4. 8. 2023 požádal Regiojet Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře („ÚPDI“), aby žalobkyni uložil povinnost podle § 23d odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, uzavřít s Regiojetem smlouvu umožňující poskytnutí služeb čekárny a prodejního místa v původních prostorech za zákonných a nediskriminačních podmínek včetně regulované ceny. Dne 15. 12. 2023 uzavřela žalobkyně s Regiojetem dohodu o dalším postupu a v návaznosti na ni dne 18. 12. 2023 dvě podnájemní smlouvy na nové a původní prostory. V dohodě o dalším postupu bylo stanoveno, jak budou smluvní závazky stran ve vztahu k původním prostorům upraveny v návaznosti na výsledek řízení před ÚPDI. Dne 20. 12. 2023 Regiojet vyklidil původní prostory a přesunul Regiojet Lounge do nových prostor na prvním nástupišti. V původních prostorech bylo započato s revitalizací.
3. S účinností od 1. 1. 2024 ÚPDI zanikl a jeho pravomoc v této věci přešla na žalovaného. Ten rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024, č. j. ÚOHS-28704/Z024/400, výrokem I. uložil žalobkyni povinnost do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uzavřít s Regiojetem smlouvu umožňující poskytnutí služby v podobě zpřístupnění původních prostor za regulované nájemné stanovené v souladu s cenovými předpisy. Výrokem II. žalovaný vyloučil odkladný účinek rozkladu proti výroku I.
4. Žalovaný vyloučení odkladného účinku rozkladu odůvodnil tím, že jednáním žalobkyně byl narušen nediskriminační přístup ke všem dopravcům, a tím i veřejný zájem na fungování svobodné a spravedlivé soutěže. Jelikož mezi stranami není možno docílit souladného stavu smluvně bez nutnosti koordinace ze strany žalovaného a doba platnosti jízdního řádu je ve své polovině, je třeba situaci řešit promptně. To i s ohledem na to, že dle sdělení žalobkyně by rekonstrukce původních prostor měla cílit do své závěrečné fáze. Vyloučení odkladného účinku je vhodným opatřením ve smyslu čl. 56 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru („směrnice 2012/34/EU“).

II. Žaloba

5. Proti výroku II. rozhodnutí žalovaného o vyloučení odkladného účinku rozkladu podala žalobkyně žalobu. Uvedla, že spor mezi ní a Regiojetem je soukromoprávním sporem, který

měl žalovaný projednat jako sporné řízení podle § 141 správního řádu. Regiojet tedy hájí svůj soukromý zájem a veřejný zájem je dotčen pouze zprostředkovaně. Regiojet nebyl schopen prokázat, proč považuje nové prostory za nevyhovující a v řízení se uchýloval k nekalým praktikám. Za naléhavý veřejný zájem pak nelze označit situaci, kdy žalovaný vydá rozhodnutí rok po obdržení návrhu, ačkoliv dle čl. 56 odst. 9 směrnice 2012/34/EU měl rozhodnutí sdělit stranám do konce října 2023. O naléhavosti veřejného zájmu na zajištění hospodářské soutěže nemůže být řeč, pokud má Regiojet k dispozici čekárnu v nových prostorech o srovnatelné ploše s původními prostory a o dvojnásobné ploše ve srovnání s čekárnou Českých drah, a. s., a navíc má smluvně zajištěno, že se po rekonstrukci do původních prostor může vrátit. V řadě jiných nádraží Regiojet čekárnu vůbec nemá, ač tam čelí konkurenci více dopravců. Žalovaný navíc nevymezil, na jakém relevantním trhu by k narušení hospodářské soutěže mělo dojít.

6. Žalobkyně si není vědoma, že by žalovaný kdy využil v řízeních podle § 23d odst. 4 zákona o drahách vyloučení odkladného účinku jako opatření k nápravě dle čl. 56 odst. 9 směrnice 2012/34/EU, čímž může být porušen § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný rovněž v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť neví, jaký je stav těchto prostor. Revitalizace původních prostor navíc ještě několik měsíců dokončena nebude a vyloučení odkladného účinku se tak „míjí účinkem“. Žalovaný existenci naléhavého veřejného zájmu dostatečně neodůvodnil. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby soud výrok II. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Podáním ze dne 23. 8. 2024 žalobkyně svoji argumentaci zopakovala a doplnila návrhy některých důkazů. Podáním ze dne 3. 9. 2024 žalobkyně doplnila, že Regiojet není schopen uvést, v čem se cítí být diskriminován nebo poškozen jednáním žalobkyně. Připojila k tomu své dva dopisy ze srpna 2024.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že prodlení s vydáním rozhodnutí není ve vztahu k aplikaci § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu určující. Dále uvedl, že dle podnájemní smlouvy na původní prostory uzavřené mezi žalobkyní a Regiojetem dne 18. 12. 2023 se má Regiojet stát po revitalizaci provozovatelem těchto prostor a platit komerční nájemné. Dle výroku I. rozhodnutí žalovaného však má být provozovatelem těchto prostor žalobkyně a nájemné má být stanoveno v souladu s cenovými předpisy. Vyloučením odkladného účinku tak bylo třeba předejít situaci, kdy by vzhledem k nejistému termínu dokončení revitalizace nebylo zřejmé, kdo je provozovatelem zařízení služeb – čekárny v původních prostorech, a komu tak mají být adresovány žádosti o přístup k tomuto zařízení služeb. Podnájemní smlouva obsahuje diskriminační podmínky, čímž je dotčen veřejný zájem na funkčnosti systému služeb drážní dopravy a spravedlivá hospodářská soutěž mezi dopravci. Naléhavost tohoto veřejného zájmu je dána hrozící prodlevou v rámci momentálně neuspořádaných smluvních vztahů týkajících se čekárny v původních prostorech. Jinak by po dokončení revitalizace (jejíž přesný termín není v současné době znám) přešel status provozovatele na dopravce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Regiojet ve svých podáních ze dne 14. 8. 2024 a 4. 9. 2024 obsáhle popisoval genezi případu, průběh správního řízení a jednání mezi ním a žalobkyní po vydání rozhodnutí žalovaného. Podrobně pak argumentoval svoji pozici ohledně věci samé (tj. ke skutečnostem řešeným žalovaným ve výroku I. jeho rozhodnutí). Ve vztahu k předmětu tohoto soudního řízení, tj. k výroku II. rozhodnutí žalovaného, uvedl, že pokud by žalovaný nevyloučil odkladný

účinek rozkladu, byl by zmařen cíl a účel řízení a Regiojet by nemohl v době aktuálního jízdního řádu původní prostory užívat. Pro věc není relevantní, zda žalovaný v minulosti odkladný účinek vyloučil; jeho předchůdce ÚPDI tak navíc opakovaně učinil. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání

10. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného a Regiojetu podáním ze dne 7. 10. 2024. Namítla, že žalovaný dodatečně přichází s novými tvrzeními odůvodňujícími vyloučení odkladného účinku, ačkoliv tyto důvody mají být patrný z rozhodnutí žalovaného. Otázka provozovatele nadto byla podrobně řešena v dohodě o dalším postupu, případně ji lze vyřešit v popisu zařízení služeb. Naléhavost nemůže spočívat v tom, že se má kapacita zařízení služeb přidělovat na období platnosti jízdního řádu, nebo že nedošlo k dohodě stran (mezi žalobkyní a Regiojetem zůstala sporná pouze otázka finančního plnění a rozsah služeb poskytovaných v původních prostorech). V dalším pak žalobkyně opakovala svou dosavadní argumentaci a podrobně zdůvodňovala svůj postoj k posouzení věci samé (k výroku I. rozhodnutí žalovaného).
11. Regiojet podal k vyjádření žalobkyně repliku, v níž se opětovně obsírně zabýval otázkami, které žalovaný řešil ve výroku I. svého rozhodnutí, a postupem žalobkyně po vydání rozhodnutí žalovaného. Ve vztahu k vyloučení odkladného účinku Regiojet v zásadě poukazoval na povinnost žalobkyně zajistit dopravcům přístup k zařízení služeb nediskriminačně a v adekvátních lhůtách a na to, že bez vyloučení odkladného účinku by Regiojet nemohl původní prostory reálně nikdy užívat.
12. Žalovaný podal dne 22. 4. 2025 repliku k vyjádření žalobkyně, jejímž obsahem je ovšem výlučně postoj žalovaného k otázkám, které jsou předmětem výroku I. rozhodnutí žalovaného.

V. Posouzení věci

13. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Žaloba je důvodná.
15. Podle § 152 odst. 5 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci.
16. Podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu může správní orgán vyloučit odkladný účinek odvolání, jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem. Podle odst. 4 musí být vyloučení odkladného účinku odvolání odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.
17. Výkladem § 85 odst. 2 správního řádu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009-58, publ. pod č. 2191/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát konstatoval, že „[u]stanovení § 85 odst. 2 správního řádu má za účel umožnit, aby výjimečně – oproti opačnému obecnému pravidlu formulovanému v § 85 odst. 1 správního řádu – prvoinstanční rozhodnutí bylo i v případě podání odvolání proti němu předběžně vykonatelné či mělo předběžně jiné právní účinky. Lze tak učinit jen a pouze z taxativně stanovených, byť relativně obecnými kritérii charakterizovaných důvodů uvedených v písm. a) až c) § 85 odst. 2 správního řádu“ (bod 14 rozsudku). Je-li výrok o vyloučení odkladného účinku napaden žalobou, pak mohou být předmětem soudního přezkumu „výlučně formální

a obsahové podmínky vydání výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání, jak vyplývají z § 85 správního řádu, zvláště pak hmotněprávní podmínky stanovené v jeho odst. 2 písm. a) až c). Soud se naopak nemůže zabývat zákonností samotného výroku prvostupňového orgánu ve věci samé, neboť ta by mohla být zprostředkovane předmětem až jiného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu“ (bod 31 rozsudku).

18. Předmětem úvah soudu je tedy poměrně úzká otázka naplnění podmínek § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Účastníci řízení i Regiojet se však ve značné části svých podání zabývají rozhodnutím žalovaného ve věci samé. Tato argumentace se zcela míjí s předmětem řízení, a proto se jí soud nezabýval. Podotýká přitom, že proti výroku I. se žalobkyně bránila rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 1. 11. 2024, č. j. ÚOHS-41621/2024/164, zamítl a výrok I. rozhodnutí žalovaného potvrdil. Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podala žalobkyně žalobu, která je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 31 A 87/2024. Právě v tomto soudním řízení je tedy prostor pro polemiku, kterou účastníci nepřípadně nabízejí soudu v nyní projednávané věci. Pro posouzení této věci je však nerozhodné, zda mělo být řízení před žalovaným vedeno jako správní řízení sporné, zda v něm Regiojet hájí pouze svůj soukromý zájem a dopouští se nekalých praktik, zda je čekárna zařízením služeb, zda došlo k jeho přeměně, zda jednání žalobkyně je v souladu se zákonem nebo zda došlo k diskriminaci Regiojetu.
19. S tím souvisí i skutečnost, že žalobkyně a Regiojet ke svým podáním přiložily desítky listin (často i opakovaně) a navrhovaly, aby jimi soud provedl důkaz. Soud však těmto návrhům nevyhověl a žádnou listinu k důkazu neprovedl. V první řadě je mnoho předložených listin součástí správního spisu, jímž se ve soudním řízení správním dokazování v zásadě neprovádí (č. l. 8-118, 134-140, 183-184, 219-221, 228-233, 235-241, 266-267 a 297-325 soudního spisu). Soud k tomu neshledal důvod ani v této věci. Dále soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného. Pro věc tudíž byly nevýznamné události, které se staly po vydání napadeného rozhodnutí včetně jednání mezi žalobkyní a Regiojetem (č. l. 141-153, 166-174, 185-218, 234, 250-251, 260-265 a 268 soudního spisu). Soud proto pro nadbytečnost neprováděl k důkazu ani listiny dokumentující tyto skutečnosti. Zbývající navržené důkazy pak mají pro posouzení věci nulovou vypovídací schopnost. Pro posouzení zákonnosti vyloučení odkladného účinku rozkladu je skutkově nerozhodné stáří železniční stanice a jeho popis na wikipedii (č. l. 222-227 soudního spisu), stejně jako zpráva z tn.cz, že vlak Regiojetu z Prahy měl několik hodin zpoždění (č. l. 292-296 soudního spisu).
20. Rovněž některé žalobní námitky, které již míří k výroku II. rozhodnutí žalovaného, nejsou způsobilé zpochybnit zákonnost tohoto výroku. Skutečnost, zda žalovaný vydal rozhodnutí ve lhůtě stanovené ve směrnici 2012/34/EU nebo zda odkladný účinek rozkladu vyloučil v nějakém jiném řízení v minulosti, nevypovídá nic o tom, zda byly splněny podmínky pro jeho vyloučení v této věci. Touto argumentací se proto soud nezabýval a upřel svou pozornost na námitky, dle nichž zde nebyl dán naléhavý veřejný zájem pro vyloučení odkladného účinku a že žalovaný toto svoje rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.
21. Ve smyslu čl. 56 odst. 9 směrnice 2012/34/EU je žalovaný jako regulační subjekt oprávněn mj. rozhodovat o stížnostech (dopravců) a přijímat opatření k nápravě. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že vyloučení odkladného účinku rozkladu může být opatřením k nápravě ve smyslu směrnice. To však pro závěr o jeho zákonnosti nestačí: pro jeho použití musí být splněny vnitrostátní zákonné podmínky obsažené v § 85 odst. 2 správního řádu.

22. Z podmínek § 85 odst. 2 písm. a) a odst. 4 správního řádu vyplývá, že pro vyloučení odkladného účinku rozkladu byl žalovaný povinen identifikovat veřejný zájem, skutkově doložit jeho naléhavost a své rozhodnutí řádně odůvodnit. Podle § 23d odst. 1 věta první zákona o dráhách poskytuje provozovatel zařízení služeb dopravcům prostřednictvím tohoto zařízení služby bezprostředně související s provozováním drážní dopravy nediskriminačním způsobem za cenu sjednanou podle cenových předpisů. Smyslem tohoto ustanovení, který je transpozicí čl. 13 odst. 2 a čl. 31 odst. 7 směrnice 2012/34/EU, je zajištění transparentního a nediskriminačního přístupu dopravců ke službám, a tím zajištění spravedlivé hospodářské soutěže mezi dopravci (viz body 26 a 42 odůvodnění směrnice). Žalovaný ve věci samé dospěl k tomu, že žalobkyně svým jednáním porušila § 23d odst. 1 zákona o dráhách a diskriminovala Regiojet. Soud přitom zdůrazňuje, že správnost a zákonnost tohoto závěru zde neposuzuje (to je předmětem souvisejícího soudního řízení vedeného pod sp. zn. 31 A 87/2024). V takovém případě však lze souhlasit s tím, že žalovaný za dotčený veřejný zájem mohl považovat právě zájem na zajištění spravedlivé hospodářské soutěže mezi dopravci.
23. Zbývá tedy posoudit, zda tento veřejný zájem naléhavě v dané věci vyžadoval vyloučení odkladného účinku rozkladu a zda je rozhodnutí žalovaného v tomto směru dostatečně odůvodněno. Soud považuje za vhodné relevantní pasáž odůvodnění ocitovat (body 151 a 152):
- „Zároveň je v daném případě dán naléhavý právní zájem na odstranění škodlivého stavu, neboť dochází k uzavírání smluv obdobného typu a obsahu zpravidla na dobu platnosti jízdního řádu. S ohledem na vývoj situace v žst. Brno hl. n., kdy mezi stranami není možno docílit souladného stavu smluvně bez nutnosti koordinace ze strany Úřadu, a s ohledem na to, že doba platnosti jízdního řádu je již ve své polovině, je nutno situaci řešit promptně, neboť se jedná o přímé ohrožení veřejného zájmu. Tato situace je tak výjimečná, že je nutno aktuální stav napravit neprodleně, a to i s ohledem na skutečnost, že podle provozovatelem sdělených časových odhadů by již měla rekonstrukce původních prostor cílit do své závěrečné fáze. Dopravce by tak měl v aktuálním období započít užívání původních prostor po rekonstrukci, kdy práva a povinnosti mezi provozovatelem a dopravcem nejsou potřebným a zákonným způsobem dosud upravena. Tyto je tak nutno upravit neprodleně, aby bylo možno plynule navázat na poskytování služeb souvisejících s dopravou zákazníkům dopravce bez dalšího ohrožení či porušení veřejného zájmu.“*
24. Uvádí-li žalovaný, že obdobné smlouvy se uzavírají zpravidla na dobu platnosti jízdního řádu, který je již v polovině, není zřejmé, na základě jakých skutečností či právních předpisů k tomuto závěru dospěl. Zejména pak není jasné, jak žalovaným popisovaná zvyklost uzavírání smluv dokládá naléhavý veřejný zájem na vyloučení odkladného účinku, který je vyhrazen pro výjimečné situace. Pokud se přece něco děje „zpravidla“, neznamená to, že se to musí dít vždy, a už vůbec ne, že se to v této věci musí stát okamžitě.
25. Tvrdí-li dále žalovaný, že mezi žalobkyní a Regiojetem nelze docílit souladného stavu smluvně, zcela pomíjí mezi nimi uzavřenou dohodu o dalším postupu a navazující podnájemní smlouvy. Tato smluvní ujednání podrobně řeší uspořádání vzájemných vztahů a přístup k novým a původním prostorům do doby rozhodnutí žalovaného a po něm. Tato argumentace nemá oporu ve spisu a nesvědčí o naléhavé nutnosti uzavřít smlouvu v intencích výroku I. rozhodnutí žalovaného.
26. Konečně žalovaný patrně zakládá vyloučení odkladného účinku na tom, že by Regiojet měl začít s užíváním původních prostor, jejichž rekonstrukce se chýlí ke konci. K tomu soud

připomíná, že žalovaný výrokem I. svého rozhodnutí uložil žalobkyni povinnost uzavřít s Regiojetem smlouvu, avšak nestanovil žádný okamžik, kdy by měla žalobkyně předat původní prostory Regiojetu do užívání. Učinil tak zjevně proto, že neznal termín dokončení revitalizačních prací. Soudu však není zřejmé, jak bezprostřední uzavření smlouvy mohlo zajistit spravedlivou hospodářskou soutěž mezi dopravci, pokud Regiojet z důvodu nadále probíhající rekonstrukce fakticky nemohl po jejím podpisu původní prostory používat. Vyloučením odkladného účinku rozkladu žalovaný v podstatě docílil pouze toho, že strany donutil podepsat smlouvu, s jejímž plněním ale nemohlo být započato pro existenci objektivní překážky (probíhající rekonstrukce). Úvahy žalovaného, který na jednu stranu uznává nemožnost užívat původní prostory po dobu revitalizace (viz výslovně bod 162 rozhodnutí žalovaného) a na druhou stranu požaduje „promptní“ uzavření smlouvy upravující právě užívání těchto prostor, jsou vzájemně rozporné.

27. Soud proto dopěl k závěru, že odůvodnění naléhavosti veřejného zájmu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost (rozpornost) a ve vztahu k nemožnosti řešit vztah mezi účastníky smluvně nemá oporu ve spisu. Tím jsou naplněny důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
28. Žalovaný ve vyjádření k žalobě přichází se zcela novými důvody pro vyloučení odkladného účinku (vyjasnění, kdo je provozovatelem). Nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou důvodem pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s., však nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud tak nebyl oprávněn věcně hodnotit oprávněnost žalovaným dodatečně specifikovaných důvodů pro vyloučení odkladného účinku rozkladu, neboť byl povinen vycházet výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

VI. Závěr a náklady řízení

29. Vzhledem k tomu, že soud shledal námitky žalobkyně důvodnými, zrušil výrok II. rozhodnutí žalovaného [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Soud dále zohlednil, že předseda žalovaného po podání žaloby vydal rozhodnutí o podaném rozkladu a doručil jej žalobkyni. Soud proto nepostupoval podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a nevrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť nedává smyslu rozhodovat o vyloučení odkladného účinku rozkladu, pokud již bylo rozkladové řízení pravomocně skončeno.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. podle níž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla plně úspěšná, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, vyjádření ze dne 7. 10. 2024, účast na jednání soudu) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí v případě prvních tří úkonů částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024] a v případě čtvrtého úkonu částku 4 620 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025). Soud žalobkyni nepřiznal odměnu za úkony jejího zástupce spočívající ve vyjádřeních ze dne 23. 8. 2024 a 3. 9. 2024. Soud žalobkyni k těmto vyjádřením nevyzýval a jejich obsahem nejsou žádné nové skutečnosti nebo pro věc významná argumentace. Náklady na tato vyjádření proto soud nepovažuje za

účelně vynaložené. Dále žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů jejího zástupce v paušální výši 300 Kč za každý z prvních tří úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024) a ve výši 450 Kč za čtvrtý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025), náhrada za promeškaný čas, jenž zástupce žalobkyně strávil cestou na jednání dne 25. 11. 2025 a zpět do svého sídla za deset půlhodin ve výši 1 500 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025], jakož i cestovné za cestu na jednání dne 25. 11. 2025 a zpět v celkové výši 3 157 Kč [§ 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce a s § 1 a § 4 vyhlášky č. 475/2024 Sb. při celkové délce cesty 426 km, sazbě základní náhrady 5,80 Kč, ceně benzínu 35,80 Kč/l a spotřebě 4,5 l/100 km]. K tomu soud připočetl zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 23 927 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

31. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. listopadu 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu